

besørgede Laanet i 1908, Syndicat des Banques des Provinces, saa han en tjenstvirrig Bankdirektør dukke op; kom han et Sted hen, mødte han ham udenfor, eller ogsaa saa han Bankdirektørens Automobil rulle frem, ligesom han kom ud ad Døren. Maaske ogsaa dette bidrog til at gøre et noget mærkeligt Indtryk paa de forskellige franske og engelske Finanshuse, thi naar man vil sondere Terrainet, er det ikke heldigt, at der kommer bag efter en Mand, som ikke vil sondere, men ligefrem slutte Laan. Det forekommer mig som Følge deraf, at der er al mulig Grund for den højtærede Finansminister til at gribe ind her overfor Finansstyret og sørge for, naar vi næste Gang skulle til at stifte Laan, at faa det ind i en mere naturlig Gænge og indrette det paa en for den danske Stat mere værdig Maade.

Det staar endvidere for mig saaledes, at Landets Finansstyre igen i Sommer har for sømt en gunstig Laanejlighed; man „sonderede“ vist ikke den Gang, man lod ikke Statsgældsdirektøren rejse, men jeg tager vel neppe fejl i at antage, at man den Gang kunde have faaet en Kurs af maaske op over 91. Jeg tillader mig at tro, — man skal naturligvis være yderst varsom med at være Profet overfor saa vanskelige Forhold som Pengemarkedets Svvingninger —, at dette i og for sig vilde være en meget gunstig Kurs, og at det var ubetænksomt, at man uden videre afviste det. Hvad angaar det midlertidige Laan, som er blevet rost saa meget paa Grund af dets Billighed; maa jeg sige, at jeg ikke er saa imponeret af dette Laan som f. Eks. det ærede Medlem for — ja, altsaa det ærede Medlem, der ikke denne Gang blev Ordfører for Regeringspartiet. Det ærede Medlem var jo i højeste Grad duperet af, at det var lykkedes Finansministeren at faa dette $3\frac{1}{2}$ pCt.s Laan, som han udtrykte sig, til pari Kurs — det er en lidt underlig Maade at udtrykke sig paa, men det skal jeg nu ganske se bort fra. Jeg tror, man faar et tydeligere Indtryk af den Slags Ting, naar man siger det, som det er. Det er jo en Slags Veksler, der er Tale om at diskontere, der plejer man ikke at tale om Parikurs, men om en saa og saa stor Diskonto, altsaa i dette Tilfælde en Diskonto paa $3\frac{1}{2}$ pCt. Nu, en saadan Sats maa vel siges at være en ret anstændig Diskonto, naar samtidig Købmandsveksler i Paris knap betalte 2 pCt., og naar f. Eks. de franske bons de trésor kun er paa $2\frac{1}{4}$ pCt. Altsaa, noget særligt imponerende ved denne

Billighed kan jeg ikke finde. Derimod vilde det have været højst heldigt, forekommer det mig, om vi den Gang kunde have faaet et større *fast* Laan, medens det endnu var Tid. Det er min Tro, at med den nedadgaaende Bevægelse, hvori vi øjensynlig befinde os, ville vi meget let risikere ikke at faa saa høj en Kurs, som vi kunde have faaet i Sommer. Ser man f. Eks. paa de Kurser, som i dette Øjeblik noteres paa svenske og norske Statslaan i Paris, Kurser, som ligge mellem 94 og 95 for $3\frac{1}{2}$ pCt.s Laan, vil dette med de Fradrag, der overhovedet skulle gøres, i Tilfælde som det nærværende, allerhøjest svare til $90\frac{3}{8}$, og jeg vil ikke en Gang tro, at dette er opnaeligt, hvis der skulde laanes i dette Øjeblik. Jeg nævnede før, at Papirer som $3\frac{1}{2}$ pCt.s Indiere staa i Øjeblikket i London i $93\frac{3}{4}$. Hvis derfra skal drages Stempelafgift og hvad der gaar til Garanterne og til Mæglerløn, komme vi til en Nettokurs af 89.

Dertil vil den højtærede Finansminister sikkert svare: Det er heller ikke i dette Øjeblik min Mening at laane, jeg vil vente til Foraaret. Med Hensyn til dette at vente til Foraaret vil jeg gerne sige, at man ikke maa vente sig, ja, umulig kan vente sig, at den Situation, som forelaa i Foraaret, kommer igen — jeg sagde i Foraaret, men jeg burde sige i Begyndelsen af indeværende Aar. Har nogen Sinde en Situation paa Pengemarkedet været ejendommelig og baseret paa Forhold af ekstraordinær Karakter, saa var det denne. Lordernes Hus havde i December forrige Aar forkastet Finansloven, og derved var Stillingen bleven den, at en meget stor Del af de engelske Skatter ikke var bevilget, og Skattheyderne som Følge deraf ikke behøvede at betale dem. Mange betalte selvfølgelig, fordi de vidste, at de til Slutning vilde komme til at betale, men andre benyttede sig af Situationen til ikke at betale. Dette gjorde, at Pengemarkedet pludselig blev overrigeligt. Det drejede sig om saa store Beløb, at der i alt Fald i Midten af Marts var 20 Millioner Pd. Sterling, d. v. s. 363 Millioner Kr., som altsaa under normale Forhold skulde have været i den engelske Statskasse, som nu flød omkring i det aabne Pengemarked, bleve satte ind i Bankerne og af dem atter stillede til Raadighed for det aabne Pengemarked. Desuden var der dette, at la haute finance, som var konservativ, torysindet, gjorde, hvad den kunde for at skabe Pengerigelighed paa anden Vis. Allerede i November havde den begyndt